

Levél a Gyökérnek

Testvéreim!

Nem tudom, hogyan tovább. Próbálom feltérképezni tegnapi találkozásunkat. Vannak, akik úgy tudják, hogy meg kell dögnie az egyháznak ahhoz, hogy előremehessenek a dolgok. Vannak, akik nem tudják, merre kell menniök, de biztosan tudják, hogy sem a megdögelesztők, sem az ellenkező álláspontot képviselőkkel nem értenek egyet. Felhívtam Csire Ferit is. Azt mondta, hogy azért gépelte be saját kezűleg Mihalovits Zoli írását a Tájéék legutóbbi számába, mert Mihalovits korábbi kommuna tárgyú levelének nem közlése miatt közösségünk egyik tagja kérdőre vonta, hogy mért nem közölte le azt. „Csúsztatás és cinizmus” írja, és elpáhol a maga szabad keresztény páli dogmatikája alapján. Ezt kénytelen vagyok a Bokor belső tájékoztatójából tudomásul venni attól a Mihalovitstól, aki legalább tíz esztendeje véletlenül se látogatja a Bokor valamelyik közösségét, de hetenként többször a szabad keresztény gyülekezetét, amelyben alámerítették őt.

Nem óhajtok tagja lenni olyan közösségnek, amelyben Jézusra hivatkozunk, de semmibe se vesszük Jézus hűségét az őt kinyíró főpapú vallási közösséghez. Én hű akarok lenni az engem össze-vissza megalázó katolikus egyházhoz. Ez a szövetség az én véremben, mondja el Jézus a széder-est bor-maradéka fölött. Nem fújok egy követ azokkal, akik nem foglalnak ebben állást, vagy ellenkezően foglalnak állást. Ezzel gyakorlatilag áttértünk a nagykonstantíni teológia világába. Semmire sem kötelező elméleteket gyártunk ahelyett, hogy csinálnánk valamit. Abban a pillanatban, amikor csinálunk valamit, olyan másodlagos kérdéssé válik a dogmatikai különbség, amelyre szót sem érdemes vesztegetnünk. Végigcsináltunk egy félszázadot, s nem kérdőjeleztük meg vallásunk dogmatikai alapjait, Nem értünk rá. Közösséget kellett gyűjtenünk Jézusnak, s el kellett mennünk a Golgotára. Nehéz dolgokat csináltunk, lelkesen és szenvedve értük.

Egy olyan közösség, amelyben ekkora a dogmatikai különbség, úgy is csak addig marad egyben, amíg van, aki ezt áthidalja. Nem akarom tovább hidalni. Előre veszem halálomat, és kilépek onnan, ahol még annyi közösséget sem vállalunk egymással, hogy tagjai vagyunk egy akármiféle vallási alakulatnak. Régóta nem érzem közösségnek a Gyökeret. Majd minden találkozó után álmatlanul töltöm az éjszakát. Nem óhajtok tagja lenni egy társaságnak, amelyben nem vagyok otthon. Szívesen vagyok egy olyan közösségben, amelyben valaki elkötelezett, ám kritikus tagja a református, az evangélikus, a katolikus egyháznak, de ezt a tudom, hogy Jézus nem támadott fel, nem ment fel a mennybe, nem Isten fia, s minden ami a Bibliában van és erre mutat, az betoldás, és tévedés, ezt a magatartást sehova se vivőnek gondolom. Tessék színt vallani, s létrehozni azt a keresztény egyházat, amely tagadja a feltámadást, a mennybemenetelt és Jézus istenséget. Aztán tessék ebbe népet gyűjteni. Szívesen ökumenizálok vele egy ökumenikus közösségben, ha lesznek közös célkitűzéseink. Elfogyott a cernám. Én javítani akarom

egyházamat a semper reformanda szellemében, más valaki dögölesztteni akarja, mint javíthatatlant, s egy harmadik ebben a kérdésben nem foglal állást. Van közülünk, aki megfogalmazta már, hogy árulója vagyok széphalmi misézéseimmel... Minek? A feltámadás és Jézus istensége tagadása ügyének? Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Én nem jutottam túl az egyházon, mert Jézus munkája folytatásának gondolom. Aki biztosan tudja, hogy Jézus csak olyan csóró legény, mint mink, aki biztosan tudja, hogy nem támadott fel, hozzon létre egy egyházat. Nem lépek bele. Maradok abban, amelyik vallja az ellenkezőjét. Dönteni kell.